

ունինք, ինչպէս քիչ մը ետքը կը տեսնենք: Մինակ սա քննութեան առած հանգանակներնուս թարգմանիչը «էութիւն», բառը «բնութիւն», բառին փոխելով՝ *անյնեռութիւնը* ըսած է *անյն-ընտթիւն*: Այնպիսի փոփոխութիւն մը նաեւ Ասորոց քով իրենց հանգանակին մէջ կ'երեւայ¹:

Աս ամենէն կը հետեւի որ այդ ձեւը «նոյն ինքն ի բնութենէ, Հօր», որն որ հիմակուան առնես կը պահուի մեր ոչ-կաթուղիկեայ ազգայիններէն, թէպէտ մոլորութիւն մը չի պարունակեր, սակայն չ'արժեր ան մեծ յարգն ու համարումը՝ որով զոյն կը պատուէ Ստեր՝ հետեւելով յայտ ուրիշ կարծեաց մէջ եղողներուն, իբրեւ թէ ինք Ս. Պարգոր մուծած ըլլայ հանգանակին մէջ սոյն խօսքի ձեւը փոխանակ համբաւաւոր *ὁμοούσιον* ին:

6. Որով ամենայն ինչ եղեւ յերկինս եւ ի վերայ երկրի:

Իրաւունք ունի Փէշափմալճեան ըսելու թէ իր օրինակն ուրիշ հին օրինակներուն հետ մէկտեղ կը կարգան յերկինս եւ յերկրի: Վասն զի տասնի եւ հին զըջաղիք: Սակայն յայտ գործածական՝ այսինքն տպագրութեանց բնագիրը յոյնին աւելի կը մօտենայ, կարգաւով՝ յերկինս եւ ի վերայ երկրի, որուն հետ կը միաբանի Վամբրոնացոյն Պատարագամատուցինը եւ անկէ շատ հնազոյն՝ *Աերսիսի Շինողներ*: Պակաս չեն զըջաղիք ալ որ տասնի ըլլան, ինչպէս Վիննայի կայս.-թգր. մատենադարանինը²: Աւելի կ'ըլլար մերձաւորութիւնը՝ եթէ Վամբրոնացոյն բնագրին համեմատ որ ինչ մը յառաջէր յերկինսին:

7. Իջեալ յերկնից:

Յոյն բնագրին մէջ «յերկնից», չկայ: Իրօք *Աերսիսի Շինողներն* ալ 7^{րդ} դարուն մէջ նոյնը չունի. չունի նաեւ Վամբրոնացի³ թէպէտ եւ զործածական բնագիրն ունենայ Վ-Պրոց հանգանակին համեմատ:

8. Մարդացաւ, ծնաւ կատարելապէս ի Մարիամայ սրբոյ Կուսէն:

Յոյն բնագիրը «ծնաւ», էն առաջ «մարդացաւ», էն անմիջապէս ետքը կ'աւելցնէ այս ինքն. վասն զի յաւելուածներուն հեղինակը հոս բաւական ընդարձակ յաւելուած մը կ'ուզէ ընել՝ որպէս զի մարդեղութեան կատարելութիւնը հասկրցուի. ինչպէս որ վերոյիշեալ «յեռթնէն Հօր», յաւելուածէն առաջ զրուած էր տասնի այս ինքն մը, եւ նոյնը պիտ'որ տեսնենք հետեւեալ յաւե-

¹ *Scu Pitra, Juris ecclesiae graecae historia et monumenta. Հատ. Ա. էջ ԽԶ (XLVI) «որ է նորին բնութեան բնոյ Հօր իւրոյ» փխկ՝ «նորին եւնութեան»:*

² *Cod. Arm. 9. էջ 75:*

³ «Վասն մերոյ փրկութեան իջեալ մարմնացաւ, մարդացաւ», Մեկնութիւն հանգանակին: